

<http://portal.verslista.hu>

Képzeld el...

Verslista - Újratöltve

Irodalmi folyóirat

A Verslista 14. születésnapjára... – Budapesten, 2014 őszén

A Barátok Verslista kiadványa – 2014/2. szám

Sodrásban 2014 antológia bemutatója - „Műsor előtt” - Bp., 2014. 12. 13.

Sodrásban 2014 antológia bemutatója - „Előadónk” - Bp., 2014. 12. 13.

Kedves Olvasó!

Képzeld el... című irodalmi folyóiratunk ez évi második számával jelentkezünk. Egy öröndetes hírel kezdjük: a Barátok Verslista újjáalakult! Lezajlott „első közlés” pályázatunk, ennek színe-javából válogattuk e számunk szöveganyagát. Harminchét szerző közül heten prózával, harmincketten verssel jelentkeztek. Minden tekintetben jellemző a változatosság. A prózán belül a rövid elbeszéléseken kívül előfordul monológ, makáma (rímes próza), elmélkedés, emlékezés. A versek leggyakoribb műfajai (a dal, az elégia, az életkép) mellett szerzőink kísérleteztek szabadverssel, limerickkel és a körükben egyre népszerűbb haikuval. Tematikailag is gazdag ez a szám. A szokásos témákon túl érdekes lesz önvizsgálatról-önismeretről, alkotásról (írásról), művészet és ember kapcsolatáról szóló műveket is olvasni; az egyén és a haza sorsának párhuzamait, az idegenség-otthonosság kettősségét elképzelni vagy (újra) átélni. Derűs vagy komoly perceket, de mindenképpen örömteli olvasást kíván:

Sz. Gábor Ágnes szerkesztő

Kutasi Horváth Katalin: Alpesi emlényom

Újra és újra kiszakadni az örök zajból, a kerge forogtagból, s zuhanni a csendbe, a természetes rendbe, a megnyugvást hozó végtelenbe, de szép is lenne! Menni csak egyre, fittyet hányni a végzetemre, mi így is, úg is beteljesedne...

Meredek az út, kitartást igénylő, s ha megjelenik egy-egy sötétlő felhő, beköszönt a múlt, megnyílik az emlékezés tere, s nem hagy nyugodni bizonyosságot kívánó lelkem heve.

Most is dobban a lábam, néha gördül a szikla, s talpamat hajtja a szívem motorja. Az emlékezet akarja, s bár kihagy egy-egy részlet, egyre magasabbra visz fel a kényszer: bár megfakult az emlék, igazításra vár, ismét nyirkos a hátam, nehéz a zsák, vállamat húzza, a szom-

júság meg torkomat nyúzza, a kíváncsiság, a dac viszont újra felvezérel a csúcsra. Zihálva törtetek, kínálkozik a távol, az emelkedőn megszabadulok a hétköznapi világ kínjától. Tisztul a tüdő, tisztul a lélek, bárcsak ne lenne vége a felszabadító, mesei létnek! Kanyarog a múlt, törpül a nagyság, eső is hull néha, de enyhül a vadság.

Távoli már a hegyi patak csobogása, s ottrekedt az újabb vágyakat rám zúdító vízesés zubogása. Őrzi a víztömeg szívemnek titkát, elnyomom sóhajom minden indítékát. Irigylésre méltó, mi ott természetes: az elfekvő kérődzők békessége ez. Hiányzik a legelészést kísérő, nyugalmat árasztó kolomp tompa muzsikája, s csak elérhetetlen messzeségben hallatszik a szabadon lélegző paripák nyargalása. Féktelen örööm elszáll, futó, pillanatnyi, szabadságom illékony, ittlétem is csak harmatnyi. A vízimalom kereke nélkülem is forog, a fenyegető égbolt gyakorta felmorog. Feltűnik a mozdony, szalad a kisvonat, az idő is megoldul, egyre jobban halad.

Tömörebb a fű most, csapódik a pára, sárgább az árniká, ezüstösebb a gyopár, kékebb az encián virága... Dúskálnak a rétek, s micsoda vétek: engedni, hogy véget érjen, hogy a mindennapokba a lélek visszatérjen, hogy a hitéből újra kitérjen... Kacérabban, peckesebben dacolnak a szelekkel - mint az ember az adott körülményekkel - a keresztek, melyeket gondos kezek a hegy szellemeinek - engesztelésül - elhelyeztek. Kihívóak a kőtarajok, jobban felkínálkoznak a szűk nyiladékok, átlépsz a semmi felett, a szédítő mélység fenyeget, de leküzdöd félelmedet. Vakítóak a hófoltok a csúcsok közelében, s még zordabbak az ágaskodó ormok, körülnézve, mi újság a helikopternek teret adó borús égben. Nagyvonalúbb a táj, többet megmutat magából, érezzük a jóindulatot a változatos felszín mosolyából.

Itt a menedékházak biztonságot nyújtó hona, a mégis csak létező emberség pitvara, a ködből meghittten feltárulkozó körvonala.

S mily szörnyű visszazuhanni az örökös nyugtalanságba, az összezsúfolt hiábavalóságba, kiszakíttatni a megtapasztalt békességből, a vágyott csendességből! Mindez mily haszontalan, mihaszna lét, s mi haszna, ne kérdd!

Hajdu Mária: Ha jön az ősz

Háztól házig fut az őszi szél,
hoz valamit, vagy tán keresgél?
Futva veri fel az út porát,
befújja a szélső ház falát.

Letépi a színes levelet...
Ég veletek, most már menjetelek!
Védjetelek meg minden apró lényt,
fedjetelek be minden kis reményt.

Fától-fáig oson be a tél,
hóförgeteg gyorsan utolér.
Bújjatok el mind, avarlakók,
szél dúdoljon téli altatót.

Tara Scott: Táncház

Zsófi és Kriszta a buszpályaudvar várótermében ült, hogy a gimnáziumi órák után hazatérjenek a közeli faluba, ahol éltek. Miután elmajszolták az automatából vásárolt szendvicset, Kriszta barátnőjéhez fordult:

- Már akartam kérdezni. Te szereted a népzene-t?
- A népzene-t? - kérdezett vissza meghökkenően Zsófi - Ez most, hogy jutott eszedbe? Egyébként nem igazán.
- Szombaton táncház lesz a művelődési házban. Gondoltam, eljöhetnél velem. Bálint is táncolni fog.
- Farkas Bálint? - nézett nagyot Zsófi.
- Igen. Már második éve táncol. Te nem is tudtad?
- Az általános óta csak ritkán találkozom Vele. Tudod, ő kollégista. Hiába ugyanaz a város. A sulija a miénktől messze van, mi rohanunk a buszhoz, ő meg csak hétvégén van otthon. Te honnan tudod?

- Szoktunk a Facebookon chatelni. Ott írta.

- Hát, végül is elmehetünk.

Szombat délután volt, négy óra előtt pár perccel érkeztek a lányok, és már a bejárat előtt hallatszott, hogy a muzsikusok javában zenélnek. Ahogy leültek, Zsófi körbenézett, de sehol sem látta Bálintot. A zene elhallgatott, és mielőtt újra a húrokba csaptak, a hegedűs rövid előadást tartott a következő zene eredetéről, majd - ahogy befejezte mondókáját - valahonnan Bálint lépett a terem közepére fekete nadrágban, fehér, bő ujjú ingben és csizmában. Felcsendült egy legényes, és Bálint lábaitánca perdültek. Ahogy végignézett a jelenlévőkön, megakadt egy pillanatra szeme a két lányon. Meglepődött, és magában örült is, hogy ott látja őket, hiszen az ő korosztálya többnyire másfajta zenés helyekre jár. Aztán ahogy újra feléjük nézett, el is mosolyodott, mert Zsófi talán észre sem vette, de lábaival dobolta parkettán a zene ütemét.

- Te! Nem is rossz ez a zene! - nevetett barátnőjére.

Ő valamit válaszolni akart, de abban a pillanatban rezegni kezdett a telefonja. Gyorsan kisietett a teremből, majd néhány perc múlva visszatért.

- Bocs, de haza kel mennem. Váratlanul rokonok jöttek hozzánk. Jössz velem, vagy itt maradsz?

- Inkább maradnék. Tetszik ez a hangulat. Majd hívlak. Rendben?

- Persze! Maradj csak!

Még ezt megbeszélték, a terem közepén népviseletbe öltözött párok ropták kifordulás-befordulás táncukat. Rácsodálkozott a sokszoknyás, színes ruhákra s a vidámságra, ami őszintének látszott az arcokon. Bálint egyszer csak leült mellé.

- Örülök, hogy eljöttetek. Kriszta?

- Haza kellett mennie - nézte a fiú kipirult arcát.

- Sajnálom. Ha ennek a táncnak vége, betanítunk egyszerű lépéseket. Lenne kedved velem táncolni?

- De hát én nem is tudok... Kinevetnének - szabódott a lány.

- Itt nem nevet ki senki senkit - mosolyodott el a fiú. - Itt mindenki kezdő. És láttam, hogy a lábaid mást gondolnak, mert igencsak dobogtad a zenék ütemét.

A lány elpirult, s mivel a teremben már mindenki állva várta a zene kezdetét, ő is felállt.

- Rendben. Próbáljuk meg. De ígérd meg, hogy segítesz! És nem nevetnek ki... - mondta bizonytalanul.

- Megígérem - fogta meg a derekát mosolyogva a fiú, míg Zsófi két kezét a vállára tette.

A kezdeti nehézségek után egyre jobban ment, ehhez hozzájárult a lány remek ritmusérzéke. Sajnálta, amikor a muzsikások elpakolták hangszereiket, és elköszöntek.

Együtt mentek hazafelé. A lány valami olyan belső örömet érzett, amit idáig nem is ismert. Mint egy felfedezés, amiről nem is gondolta volna, hogy őt ez boldoggá teheti.

- Nem bántad meg, hogy maradtál? - állt meg Bálint.

- Nagyon jól éreztem magam - fordult vele szembe a lány. - Eddig ki nem állhattam a hegedű hangját. Idegesítő cincogásnak tartottam, pedig nélküle ez a zene nem is létezne. Most egész másképp látom, és tetszik. Mindent ki lehet fejezni vele. Örömet, bánatot... Egész más, mint amiket eddig hallgattam. A fiú örömmel hallgatta Zsófi lelkes szavait.

- Ebből az évből már csak három hónap van hátra. De ha egy héten kétszer át tudnál jönni a sulinkba, ott háromtól fél ötig gyakorolunk. Tudom, később érnél haza... De sokat tanulhatnál. Nyáron megyünk fellépésekre, versenyekre... Harmadikban pedig, ha megszeretnéd, lehetnél kollégista is, hogy ne kelljen télen este buszoznod haza!

- Megbeszélem a szüleimmel, és utána felhívlak - köszönt el házuk előtt a lány.

Míg az udvaron keresztülsétált, azon gondolkodott, mennyire másképp beszél Bálint, mint a fiúk a suliban. Olyan... normális. Így fogalmazódott meg benne.

Nyáron már a Tulipán Néptáncsoport tagjaként együtt táncoltak, ahol szeretettel fogadták, és mivel időközben a táncból szerelem született, Zsófi ősszel beiratkozott az iskola kollégiumába. Két év múlva díjat nyertek egy országos versenyen.

Mukli Ágnes: Létrák

/Giczy János: Szárnyas oltár Apám emlékére c. festménye nyomán/

Apám, az akácok, most is magból nőnek
nyurga fákká, embernek, időnek.
Remegő ágaik tüskékkel sebzettek,
megszántak, éjbarna törzsükhöz szegeztek.
Látod a fatuskó ezer hasadékát,
hallod, hogy csattog a fejsze foka,
fenetlen élével nagyokat vág,
üt, felhorzsolts kezednek itt a nyoma.
Apám, te mutattad, milyen az eső,
ha sarjadó búzát nevel,
milyen az elvetett búzának magja,
hogymilyen az új kenyér íze,
hogymilyen a szükség, milyen a kell.
Apám, ha itt járnál madár lábnyomában,
ringó búzatábla sárgult aranyában,
vigyél fel az égre próbaidőre,
hakisimul az ég egy percnyi kis időre.
Mindennek oka volt: a mertnek, a miértnek.
Mindennek ára volt, ingyen itt sosem adtak,
mégis könnyű életet reméltél apádnak, fiadnak.
Futottam hozzád éggel földre zártan,
messziről két kitárt karodba,
mint a diófa gyöngye ága,
s jutottam egy felhőtlen, hófehér világba.
Hozzád futottam széllel versenyezve,
tört színek világát égkéssel keverve,
nagyokat vitáztam szürke tört színével,
a múlt hatalmával s apám erejével.
Cserepek darabja régi poharakból
a forralt tej ízével itatva át,

siratva a múlt tennivalóit,
ha seperni kellett a hold udvarát.
Majd melegét tartotta a kemencének,
melegét a mertnek s melegét a miértnek,
mikor száz vetés s aratás pergette életed.
Apám, mondd, mi van az égen túl?
Mondd, mennyit ért neked ez a világ
ha virág nem nyílik,
s ha majd nyílik az akácvirág.
Csendbe repülni hagyj, apám, engem
a szárnyaid alatt a falum felett,
nyisd meg az új, égi mezőket,
ha ébred az új kikelet.
Alaktalan tested színeire szedtem,
markolom emléked, s a földre húzom,
anyám közelében szürkül az égbolt,
megrendült hajlékod messze tudom.

M. Simon Katalin: Hazatérés

Egy zsombékon ült. Felhúzott térdét átkarolva bámulta a fűzfabokrok mögül előkanyargó Kisküküllőt, amint az fegyelmezetten siklott tova mély medrében. Néha egy bottal valamit rajzolt a homokba, aztán, hogy idegen szemek elől elrejtse, gyorsan kitörölte a firkát.

A déli nap hevesen tűzött. Tikkadt fűszálak, falevelek tűrték alázatos mozdulatlanságban a forróságot. A csendben csak a lóherék virágaival incselkedő darazsak zümmögését hallotta mindaddig, amíg a falu felől feltűntek a libák. Kitért szárnyakkal rohamozták meg a magas partot, és fülsiketítő gágogással leszálltak a folyóra. Amint a víz megérintette testüket, ismét elcsendesedett a táj. A libák élvezték a víz hűvösét. Nyújtott nyakkal alámerültek, fölfelé meredő lábukkal és farktollukkal egyensúlyoztak, majd zsákmánnyal csőrükben kikapták fejüket a vízből, és

helyrebillentek. Az asszony mosolyogva követte a jelenetet. Mintha szemelőtt a dédmama falvédőjén levő kép elevenedett volna meg. Elbűvölte a fürdés örömeiben tobzó ludak látványa, a távolból fehérülő sziklás oldal, az erdő, amely a túlsó parton magasodott a falu fölé. Érezte, hogy átöleli a múlt

Felpattant helyéről, ruháit a zombékra dobta, és egy ózgida kecsességével szaladt a vízbe. Egy ideig hagyta, hogy testét szelíden simogassa a folyó, aztán engedett a csábításnak, és elmerülve a mit sem sejtő habokban, erőteljes karcsapásokkal úszott szembe az árral. Amikor elfáradt, a hátára fordult, és élvezte, ahogy a víz lassú ringással sodorja. A libák a túlsó part felé húzódtak, és nyugalommal túrték, hogy a sajátjuknak vélt területre egy idegen hatoljon be. Halkan méltatlankodtak is, amikor látták, hogy az idegen fejjel lefelé merül a mélybe, lábát fegyelmezett mozdulatlanságban az ég felé feszítve a víz színén. Aztán erőteljes csobbanás, és újra feltűnik a feje, hogy kipihegje magát, míg lábával a víz alatt egy helyben biciklizik. Aztán egész testével merül a víz alá, és pár méterrel távolabb bukkan fel újra.

Szerette ezt a folyót, gyermekkorának folyóját, s míg játszadozott vele, újra gyermeknek érezte magát.

A nap már az ég alja felé tartott, amikor kijött a vízből. Percekig álldogált a mezőbe nyúló parton, tekintetével simogatva a szeretett tájat, majd elnyúlt a fűben, és hagyta, hogy gondolatai szabadon kószáljanak. Az alkony hűvöse térítette vissza a jelenbe. Arcán érezte a mező széna illatú leheletét, és hallotta, hogy a közelben egy tücsök ismerős dallamot muzsikál. Lelkét elárasztotta a hazatérés öröme.

Lám Etelka: Kinevetem a délibáb világot

Nem kell a gonosz lelkek pénze, gazdagsága,
Sem hatalma, melyet az üresfejű, értékek nélkül élő
Árnyékok követnek, és rabszolgákká nyomorítják a népet.
Ébresztő, emberek! Szemmel ne csak nézz, hanem láss!
Kinevetem ezt a délibáb világot, mely nem lát és nem is hall,
S elűzöm a sötét démonokat, melyek elszomorítanak, megríkatnak,

s könnyeim ezüstcseppei igazgyöngyként hullanak lábaim elé.
Zúgjanak fel a harangok, csilingeljenek a nagy házak kapui és a
hajnalcsillag szikrázó fénye!

Világítsa meg minden halandó előtt azt az ösvényt,
amely a tiszta értékeket mutatja nekünk!

Simogasd meg a fáradt lelkedet, és tárd ki szívedet, hogy be tudja fogadni
a szépet és a jót, és gyomláld ki gazzal borított kertedet,
neveld fel az ifjú, nemes palántákat, és gyönyörködjél bimbózó virágjaidban,
melyek pompás színei és formái szivárványt alkotnak.
Mint a tündöklő gyémántok, ragyogjatok!

Bornemisza Attila: In memoriam Kosztolányi

Esti Kornél megindult s a füstön át
érezte virágzanak a fák
bár az Üllői úton
ilyenkor nagy a forgalom
- Benézek a kávéházba mielőtt hazatérek -
s egy újabb cigarettát tett szájába
úgy indult tovább
S most merre
Oda hol örökös Vendég vagy az Úrnál
vagy ahol már se part se víz se csónak
Te voltál nagy-nagy művésze a szónak
üzenj nekünk hogy ne tovább
- Üzenj bárhonnán csak szólj
hisz ez itt nem haza már csak „ól”
hisz a magyar a legszebb beszéd
Ébreszd a költők seregét
hogy segítsenek legyen végre rend
e magasságos Házban ahol
Petőfi szárnyalt s József Attila

s tiszta szép szavaiktól
a Tisza vize is nekibuzdult
hogy a medrébe visszalépjen
- Hol éber a szó, ott világít a nap
Koromsötétben várjuk a hajnalt
s amikor már vége a bálnak
s virágok nyitnak úgy tavasz felé
Világosítsd föl az elmét
ne bántsa senki költők szerelmét
és ezt a hazát Hát jöjj Te segíts

Bodó Csiba Gizella: Ne cseréljük fel!

Kenyérhez kemencék,
szeméthez kukák,
hogy összefussunk,
- ha már nem keresnek -
széles vagy szűk utcák!

Kereszteződések,
ahol várhatsz te,
s várhatlak én,
kereszteződések a kereszten,
a hegy tetején!

Minden arról szól,
hogy valamit kezdjünk vele.
Ne cseréljük fel,
nem a kuka a kenyér helye!

Aluljárókban, ócska paplan alatt
kilóg az emberi méltóság lába,
odébb sorházak üres ablakainak
gazdátlan az ásítása!

Minden arról szól,
hogy valamit kezdünk vele!
Öreg bölcsőbe ne virágot ültess,
valakinek van hozzá gyermeke!

Urnáknak nem vitrin az otthona.
Néhány jó könyv, egy tál szőlőnek
meleg ősz-illata
nem - tégelyben - a volt élet pora.

Az élettől életet kezdünk,
eszközeink szolgáljanak, segítsenek,
ne vegyék át az uralmat,
szemétdombra majd ne ők vessenek!

Kamarás Klára: A költő kertje

Ó, milyen tél volt! Őrült szél tarolt,
fákat döntött ki, s felsírt valahol
egy költő, és a lombokat siratta,
amelyek árnyat adtak volna nyáron,
s madár dalolt volna a sok-sok ágon,
de itt hever most fagyva, lám, alatta.

És hóra hó hullt, jég borult a jégre,
Az őrült tombolásnak lesz-e vége?
Mégfagy a könny! A költő felsikolt,
mert utcán fagy meg a hajléktalan,
falak közt a vén, kinek háza van...
- Kinek a lelkén szárad ennyi folt?

Egyszer csak mégis felpislant a nap.
Kinő egy fűszál egy holt fa alatt...
Tört ágak közé leszáll egy madár.
Fészket rak, bízik, és dalolna már,
s hogy egymaga ne üljön egyedül,
egy másik is jön. A költő felderül.
- Nézd meg, milyen! - a költő már nevet-,
nyáron nézd meg gyönyörű kertemet!

Balogh Veronika: Álmomban

Álmomban királynő vagyok.
Nehéz palástom vonszolom
végig a lépcsősoron,
felülök trónusomra.

Kezdődhet az audiencia.

Gyilkos vagyok.
Öcsémet szúrom, harapom.
Hagyja magát,
vére nem ömlik.

S hányszor fogom megölni?

Kisgyerek vagyok.
Szállok felfelé a végtelenbe.
Már nem tudom, merre járok,
s hogyan találok haza?

Anyámhoz most sem bújhatok.

Petres Katalin: Tükör előtt

Ki néz vissza rád?
Ő mit kérdez?

Mennyi apró ránc?
Porban hol a lényeg?

Ha jóra örökös vágy
parázslík a mélyben,

gyűrött lelket tisztító láng
mindent fololdoz az égben.

Millei Lajos: Álomrácson innen

Kínketrecben kergetőző
konok, keserű álmok
szedik szét a sejtjeimet,
míg megbékélést várok.

Láblógató, lusta idő
röhög rajtam keményen,
be nem végzett vágyaimtól
nem növekszik erényem.

Sokszor sírok akár a szél,
ki kapva kap más tájon,
s úgy fogy el, mint szerető szó
a hamuvá hűlt szájon.

Reménylábú, bölcs békesség,
te ne térj ki utamból,
otthont találj mindig bennem,
és ments meg igazamtól.

Legyek szerény, alázatos,
szép szóért síró szolga,
ki ketrecéből álmait
a világ elé szórja.

A Képzeld el... című irodalmi folyóirat honlapja: <http://kepzedel.hu>

Schvalm Rózsa: Merülj a mélyre!

Hamis a felszín, merülj a mélyre,
kutasd, hol rejlik a való szentélye!
Igazság gyöngye tündöklő gyémánt,
törje föl kezed gyöngykagyló héját!
Benne a csodát hogyha meglelted,
Isteni öröm tölti be lelked.

Áfra Piroska: Hazafelé

Ezüst fényű lámpa trükközik az estbe.
Semmibe lóg hatalmas oszlopteste.
Mindennap itt lépkedek,
a körül semmi betemet.
Arcom fekete túll az éjben,
szívem arany ékkő,
neked hozom...
Lábam, kezem árnyéka a falon,
a járdakövekben botladozom.
Az égre nézek, 'hol rezgő fényű
csillagok isszák az éji tejadagot.
A bozótos, kihalt 23-as szinte
integet. Tudom, hogy utána már
csak a síró kisbabás szomszéd
háza udvarán álló, susogó nyárfa sistereg.
Végre ma is hazaértem...
csigaházam ajtaján beléptem,
egymás mellé ülünk veled...
Gazdag vagyok, hogy a
nap történéseit elmondhatom
Neked!

Szabó Edit Irma: Hegyek

Elöttem hegyek.
Kövek, beszédesek.
Csúcsuk égbe tör.
Lábam gyökér, földbe mélyed,
karjaim az égig érnek.
Körülöttem aranyba hajló védelem.
Lent lávarajz-réteg,
s hentergő kőmező.
A szikla áll, megingathatatlan erő:
kristály és drágakő.
A szorosban kapaszkodó
szerpentinek kanyarognak.
Smaragdzöld fenyvesek kémlelik az eget,
mint égbe kiáltó felkiáltójelek.
Visszhang remeg, a szirten keresztül:
isten-üzenet.

Fejemen korona a Nap.

Mayer Zsó: Tükröm, tükröm

(ismerősöm elbeszélése alapján)

Elöttem egy csipkés szelű, sárgult fotó, mellette egy tegnap készült, születésnap. A tortámon sok gyertya emlékeztet koromra, a csipkés szelű ifjúságomra. Együtt a család, ahogy régen volt.

Párom a fotókat nézve nem rejti véka alá véleményét. - Akkor még szép voltál, ma már öreg, arcodon mély barázdák, szemeid fénytelenek. Ruhád is ósdi, cipődben a lábad szétterpeszkedik és dagadt.

- Hiába, a gyerekek, a háztartás, a napi munkába járás megtette a magáét - közlöm vele fásultan. Te karban tartottad a tested: nyáron vitor-

láztál, télen síeltél, szerelmed is akadt egy-kettő. Sikeres vállalkozóként azt gondoltad, tiéd a világ, s néha én is úgy éreztem.

Tükörbe néztem, haragudtam a szembe fordulóra. Ráncaim sajnálkozva mutogatták magukat. Szemöldököm dús, arcom megnyúlt, hamuszínű bőröm tárulkozott elé.

- Eddig nem néztem tükörbe? - kérdeztem magamtól. De igen, csak nem figyeltem magamra.

Elszaladt mellettem az élet. Napjaim munkával tele, mások gondját vállaimon cipeltem - a család mindenek előtt! - főleg efféle gondolatok gyötörtek.

Volt párom csak felébresztett. Ő azóta már szép, ápolt, fiatal kedvesével úszkál a boldogságban és megszerzett pénzében.

Én most mégsem sajnálom, hogy a tortámon a gyertyák száma sok, ráncaim vigyorognak.

Családom körében boldog vagyok, hamuszürke arcomon rózsás pír, kényelmes, de elegáns cipőmben csetlek-botlok. Korommal nem futok versenyt. Fiatalságom elmúlt, öreg napjaim csendes békében telnek. Szembenézek a tükörrel, és az mosolyog rám - elégedetten.

Kovács László (Kovycs59): Képek...vagy álmodom...

Lelkem széttépett rongyain vergődik a mondat...
Képek: mozdony, ami nyögve, jajgatva terheket vontat,
sínek, amelyek a messzi távolban összefutnak.
Küzdök, csikorgok, pöfögök, a kerekek csattognak.

Célom talán soha nem érem el, erőm lassan elhagy.
Képek: suhannak tovább, látom koldusait a peronnak.
Koldusát hazájának, kinek egy ócska táska a vagyona,
befér mindene: talált kenyérvég „a déli lakoma”...

Miért nincs leszálló a szürke, koszos állomásokon?
Csak baj, gond, keserűség, ami felszáll a megállókon.
Újabb teherrel indulok arra, hol a sínek összefutnak,
oda kell érnem, mert ott látom majd utazóimat boldognak.

Talán nem terelnek ismét arra a vakvágányra,
ahol koldusként tekintenek minden embertársamra.
Szeretném én szerelvényem végleg odavinni,
ahol szép az élet, és nem hiányzik soha semmi.

A végállomás neve: Emberség- és Igazság-sziget.
Őszinte mosolyból, egyenlő jogokból van a kövezet.
Képek: elégedett arcok hada, a szemekben szeretet,
embereknek egyformán jut a jog, a boldogság, a tisztelet.

Érdemes volt küzdeni, ide befutni! Képek, hová tűntetek?
Pofon vágott az ébredés! Boldog emberek, isten véletek!
Lassan visszatér a valóság, ébredezik alvó tudatom.
Itt búcsúzott el végleg az álmom: koldusok között, szürke peronon.

Jacsó Pál: Lehajtott fővel

Itt állunk megint: tar-lehajtott fővel,
szívünkben most éppen emlék, pátosz.
De mondd! Mit kezdjünk az elmúlt időkkel?
S van-e köze az óriás múltnak,
az odúba húzódó, oly parányi mához?

Itt állunk megint: borotváltan-épen-jóllakottan,
s beszélünk fennköltén, mint régen.
Ez mégsem az a világ, amiért apáink harcoltak,
és tán mondanák is: ők köszönik szépen...

Bár nem sok hibázik már ahhoz a célhoz,
amiért ükapáink vért adva küzdöttek, ez
minket sokszor inkább elgyengít, semmint megacéloz,
pedig nem aláztak meg és nem üldöztek.

Mi kellene hát ahhoz, hogy végre méltón álljunk
büszke dédapáink sírhantjai mellett?
Csak tegyük mindig egyenesen, legalább holnap,
mit lelkünk szerint, ha tükörbe nézünk,
bizony már tegnap tennünk kellett!
Ez nem nehéz örökség, ennyit csak elbírnunk,
mert az nem kis szégyen lenne,
ha már harcolnunk fegyverekkel nem kell,
a küzdelem már tollal meg tintával sem menne.

Legyen hát tollunkban erős tinta-vegyszer,
próbáljunk - tiszta lapokra - akár mi is történelmet írni,
hátha elérhetjük, hogy ránk is majd egyszer
ismeretlen utódaink néma kegyelettel,
tar-lehajtott főikkel fognak emlékezni.

Kamarás Klára: Pünkösdi kenyér

Másodéves főiskolások voltunk. Tanév vége felé végre összejött a pénz a gyűrűre, ami nélkül anyám hallani sem akart eljegyzésről.

Akkoriban még fizettek a véradóknak, a pénz mellé egy virsli, zsömle és egy pohár sör is járt.

Nem tudom, hányszor, mennyi vérét adta az a szegény kiéhezett fiú, hogy végre anyám se bánja, hogy együtt akarjuk folytatni az életünket.

Az eljegyzést pünkösdi vasárnapjára terveztük, 1954-ben egy napi ebéd is gond volt, hát még, hogy kicsit ünnepi legyen. Annyi húst szerezni, hogy vendéget is hívhassunk? Szinte képtelenség!

- Ne félj semmit, - biztatott anyám - olyan rántott húst rittyentek, hogy a nagynénéd is megnyalja mind a tíz ujját!

- Ha megtudja, hogy lóhúst vettél, egy falatot se eszik.

- Honnan tudná, te szamár! Ha én kiklopfolom, egy éjjelre tejbe áztatom, az alföldi csikósok se ismernek rá...

Szombaton már szinte minden készen állt. A csikó combja a tejben várta előléptetését, de hol a kenyér? Az üzletekben nagy volt a tülekedés, lökdösődés, de hiába, mindenkinek nem jutott kenyér. Szombaton dél előttre minden elfogyott, az egész városban üresek voltak a polcok.

Valaki azt mondta, talán a bányatelepen kellene körülnézni. Ketten a párommal nagy vígan elindultunk kenyérszerző útra. Nem törődtünk semmivel, senkivel, végigdanoláztuk a hosszú utat, hol kánonban, hol csak úgy improvizálva valamiféle dallamot... a sajátunkat.

Csak akkor pittyedt le a szám, mikor odaértünk a kis külvárosi kenyérbolt elé. Hosszú sor állt már az utcán kenyérre várva. Csupa törődött arcú idős munkás, fáradt bányászfeleség.

Mintha mindenki csupa ismerős lenne, beszélgettek. Semmi tolakodás, elégedetlenség. Lesz kenyér, csak ki kell várni.

Beálltunk a sor végére, talán nekünk is jut... ha nem fogy el, mire sorra kerülünk. Talán...

Méregettek minket.

Aztán valaki megkérdezte:

- Ti honnan jöttetek?

Megijedtem. Látják, hogy idegenek vagyunk. Mit akarunk itt? Nem jár nekünk ebből a boltból, a bányászoknak sütött kenyérből...

- Nincs a városban kenyér... és holnap lesz az eljegyzésünk... - szabadkoztam.

- Az eljegyzésük! Halljátok? Holnap lesz az eljegyzésük! - szinte felderültek az arcok.

- Engedjétek a sor elejére a fiatalokat

Senkinek nem volt ellenvetése. Úgy mosolyogtak ránk, mintha saját gyerekeik lennének.

*

Én azt a kenyeret soha nem felejttem el.

Kozák Mari: Azon a napon

Azon a napon,
mikor az árnyak falak mellé állnak
és szántókon dalra fakad
az érett búzakalász,
a pipacsok tűzpiros feje
zöldellő fűre hajlik,
a fák sötét erdők mélyéről
magokkal vajúdó földeknek
üzennek szép életet,
azon a napon
(az lesz a legszebb)
értem jön az élet irigye
és utolsó ingem
(azon zseb sincsen)
tisztára mosdatott vállamra
reszkető ujjakkal feladja,
azon a napon
magatokra fehér gyolcsot öltsetek,
könnyet értem
egyet se ejtsetek,
feketét mind tűzre vetve
az égre színes álmokat festve
fűzzetek nyakatokba gyöngyöt,
és fának vetett háttal
daloljatok hangosan,
és ünnepeljétek:
hogy volt szép életem
és tettem mit tehettem
háltam sarjadó fű felett
ölelhettem aprócska gyermeket
sárból vizet merítettem
míg éltem jót is tettem,

azon a napon, mikor elmegyek,
üljeteK ünnepet
és szélbe kiáltásatok:
ha lábak taposták is
és kezek nyomták le fejét,
ember volt,
mindig tudta a helyét.
(megfogta mások kezét)

Kiss Tamás: A ventilátor

A levegő oly sűrű és forró volt az irodában, azon a kora augusztusi napon, hogy hallani lehetett, ahogyan a mennyezetre felfüggesztett ventilátor szabályosan karcolja azt, ritmikusan suhogó hangot adva. ZsssssÜ... és megint csak zsssssÜ... - ahogyan megpróbálta az állott, poros levegőt felkavarni furcsa, *szürke* ütemet adva ezáltal a melegnek. Megszemélyesítve, *életre keltve* és hallhatóvá téve a megfoghatatlan, nyári hőséget.

Salánki Lajos éppen a ventilátor alatt ült, előtte az íróasztalon egy böhm nagy, *szürke* Optima típusú írógép, befűzve két vékony géppapír, közte egy indigó („kopír” papír, ahogy maguk közt hívták). Lassan, méltóságteljesen egy kövér izzadságcsepp indult útjára a halántékáról az álla felé. Simára borotvált arca semmilyen akadályt nem gördített az útjába, s az tette a dolgát, mint minden valamire való verejtek ilyen izzó nyári délelőtt. Salánki alig hallhatóan sóhajtott, majd behunyt szemmel levette szarukeretes szemüvegét és méreates, kék kockás zsebkendő halászott elő farzsebéből, majd lassú mozdulattal megtörölte arcát. A zsebkendő vékony vászna hamar felitta az izzadságot - a férfi sejtette, hogy délre már nem lesz ilyen hatékony ez a mozdulat, a zsebkendő befogadó képessége hamar eléri határát, s undorító, ragadós-nedves rongy lesz majd csak a nadrágja zsebében, mi, ha ráül foltot hagy majd. Idegesen pislogva nézett fel a mennyezetre, a kopott,

szürke lapátos ventilátor idegesítően kavarta a meleg levegőt. A hangja, az az ütemes *karcoló* suhogás minden egyes fordulattal éles sercegéssel bökölte a fülét. Egyre jobban zavarta. A légypiszokkal teli kapcsoló a szemközti falon volt, közvetlen az ajtó mellett. Elhatározta, hogy feláll a székből és akkurátus mozdulattal véget vet ennek a szenvedésnek, de ebben a ragacsos forróságban a lábai helyén nem érzett mást, mint két megtermett ólom tömböt. Egyszerűen nem akaródzott felállni. Csak bámulta mélán. Érezte, ahogyan a kapcsoló lassan, de biztosan a kitartó nézés hatására, aprókat vibrálva *nőni* kezd. Először egy icikepicikét, alig láthatóan mozdult meg, de aztán egyre magabiztosabban indult növekedésnek. Salánki megbabonázva figyelte az eseményeket, s arra gondolt, hogy ha ez ilyen ütemben folytatódik, vajon mikorra kebelezi be az irodát? Hipnotikus ábrándját egy hang szakította félbe. Kinyílt az ajtó. Milucki Gabi volt, a könyvelésről. Kezét még a kilincsen tartotta, amikor megszólalt.

- Szerb húst mérek. - mondta. Salánki először azt hitte képzeli, s értetlen arc kifejezése láttán Milucki megismételte:

- London mögöttem. - Salánki teljesen összezavarodott. Biztos volt benne, hogy a nagy meleg elvette a kollégája ép elméjét, s lehet ezekben a percekben forr fel az agya. Érezte, hogy pánik kezd rajta eluralkodni, olyan pánik, amit akkor érez, ha hirtelen kell cselekedni, ha vészhelyzet van, de nem jut eszébe semmi épkézláb megoldás. Így aztán csak annyi telt tőle, hogy akadozva megkérdezze: Jól vagy, kérlek? De amikor ezt kimondta a száját a következő hagyta el:

- Sósat nézek? - Ugyanakkor, valami megmagyarázhatatlan, erős nyomást érzett a mellkasában, lassú, kúszo mozdulatokkal elindult a torka felé, fémes ízt hagyva a szájában.

Milucki, ezzel mit sem törődve válaszolt.

Ja, csak piszkos meleg van! - mondta, de a szavak, mint hosszú, nyúlós szálak kúsztak elő a szájából, s áttetsző gombolyagként feltekeredtek a ventilátorra, majd kettőt-hármat perdülve leszóródtak róla, és Salánkihoz így jutottak el:

- Harcsa izmos szeles gang! - az erős nyomás a mellkasában páni félelemmé erősödött. Nem tudta, mi történik, s azt sem, hogy miért, de bizonyos volt benne, hogy a ventilátor áll kettejük kommunikációja közé. Amíg itt forog közöttük, addig minden elhangzott mondatot *összekavar*.

Kihúzza az ember szájából - jól látható, vékony fonalak formájában -, mint rokka a vékony pamutszálat, s gubancos gombolyagot gyúr belőle.

- Kerülj beljebb - mondta, s a szájából előtekergőző szálak a következő gombolyagként álltak össze:

- Nekünk természet. - Várta, hogy Milucki értetlen arcot vág majd. Özön sok kérdést várt. De ehelyett a következő választ kapta:

- Amért köptem, mert az ólmos evező ihatott. - Igazából ez a mondat lett volna: azért jöttem, mert az osztályvezető hivatott. De ez már nem ért el Salánkihoz. A fenti mondatot nem tudta dekódolni. Ült tágra nyílt szemekkel, izzadságtól foltos inge a hátához tapadt egészen. Szemüvege az orrán lejjebb csúszott, s fölötte bámult értetlenül. Megpróbált összpontosítani, de nehezen ment. Össze volt zavarodva, félelem és értetlenség kavargott benne. A ventilátor az oka. - gondolta. Le kellene kapcsolni, s akkor megszűnne végre ez a *lehetetlen* állapot. Ez az! Ki kell kapcsolni.

Meg akarta kérni még mindig a kilincset markoló munkatársát, hogy kapcsolja már ki végre a ventilátort, de teljes rémületére ez a mondat hagyta el tekergőzve, nyúlósan a száját:

- Hangold bárki a messzi távot! - Milucki, mintha valamit megsejtett volna, furcsán összeráncolt szemmel nézett rá. Ekkor isteni szikra gyúlt fejében! Mi van akkor, ha a ventilátor kétirányúan működik? Ha az értelmes mondatokat összekuszálja, az értelmetlent pedig kibogozza! Elhatározta, hogy kipróbálja. De mit is mondjon? Valami egyszerű dolog kellene, valami, amiből a társa is rájöhet, hogy itt bizony nagy baj van! Ami rádöbbeneti, hogy valamit tenni kell. Valami nem ide illő kellene... Megvan! Ezt mondom neki: féken mászott belseje! Ami semmi mást nem jelent, mint azt, hogy éljen május elseje! Ezt értenie kell! Senki nem köszönti a munka ünnepét augusztusban! Ezt a *jelet* meg fogja érteni! Biztos volt benne. Így szólt hát hangosan és jól érthetően artikulálva:

- Féken mászott belseje! - s várta, hogy ezek a szavak is feltekerednek a ventilátor kopott lapátjaira, s szép, értelmes szavakként bukkannak fel a szoba másik oldalán. De nem ez történt. A ventilátor ugyanolyan unottan kavarta az állott fülledtséget a szobában, és Salánki szájából semmilyen gombolyag fonalak nem jöttek elő. Amit mondott, bizony nem hangzott másnak, mint annak, ami volt: féken mászott belseje.

Pánikba esett. Tudta, hogy nagy a baj. Érezte, hogy a valóság lassan kicsúszik alóla, s helyét átveszi a téboly. Attól tartott, megőrült. Fel akarta emelni a kezét, hogy leüssön néhány billentyűt az írógépen, hogy rövid üzenetet írjon, amit a ventilátor nem tud átfordítani és összegubancolni, de a kezei nem engedelmeskedtek. Ólomsúly került a két kézfejére, úgy, mint az előbb a lábaiba. Az összeomlás szélén állt.

Akkor három ütemes koppanást hallott, majd ajtó nyílt, s meglepődve tapasztalta, hogy feje az íróasztalra borulva a nagy, szürke Optima mellett fekszik. Az asztal lapját látta homályosan, de a kép lassan tisztult. Irodájában forró, állott levegő volt, ablaka előtt csillámló por szemcsék járták táncukat a nyári nap fényében. Lassan felemelte a fejét az asztalról. A ventilátor ki volt kapcsolva, s az ajtóban ketten voltak. Németi Pista, a munkavédelmis és Pap Jóska, a gondnok.

Bár jól ismerték egymást hosszú évek óta, most mégis magázva szólt hozzá Németi:

- Jöjjön, Salánki! Barócsi elvtárs hívatja. - Szavai tisztán és érthetően szóltak. Nyoma sem volt az előző tébolyult kuszaságnak. Gyanakvó tekintettel ugyan, de megpróbálta magát összeszedni, az asztal lapjába támaszkodva felállt, s kissé bizonytalan, imbolygó léptekkel elindult az ajtó felé.

A folyosón ő ment elöl, a két férfi némán követte. A nagy meleg miatt az irodák ajtajai nyitva álltak, s innen is, onnan is kíváncsi tekintetek kísérték útján. A folyosó végén nagy, vörös műbőr borítással párnázott ajtó állt. Kopogtatás nélkül nyomta le a kilincset.

Barócsi elvtárs az ablak előtt ült, a mögötte beömlő nyári napzuhatag vakítóan bántó volt, s először nem is látszott más, mint a tompa sziluett.

- Jöjjön csak, Salánki! Üljön le oda - mutatott egy kényelmetlennek kinéző, egyszerű támlás székre. Közben kísérői felsorakoztak mellette,

közrefogva az osztályvezető elvtársat. Mire elhelyezkedett, Barócsi már kihúzta az asztalfiókját. Azt, amiben a Lánchíd konyakot is tartotta, amiből legutóbb tavasszal ivott, amikor a sikeres fél éves zárás után egy pohárral koccintottak. Aztán még eggyel. De most nem hallotta a fához koccanó üveg hangját. Barócsi elvtárs kezében egy fekete tetejű papírdoboz volt, s ahogy megcsillant rajta a napfény, jól olvasható volt az egymásra merőleges felírat.

PLURALCOL alkoholszonda.

Kordély Mária: Átlépni

Rád néztem és mégsem láttalak
pedig már régóta vártalak
a kép homályos volt és szaggatott
nem láttam tőled tisztán a napot

Tegnap még voltál arcon csókoltál
fülembre kedves szavakat súgtál
elhitetted velem, hogy kellek neked
vedd le rólam a hazug kezéd

Ne kérj bocsánatot ne gyere felém
minden csalárdságot belém égettél
sötét oldalon állsz a homály takar
tűnj el életemből de nagyon hamar

Kisütött a nap sugara melegít
fénye a boldogságba elrepít
ma élni kell a holnapot remélni
feledni a múltat rajta átlépni

Tudom - megéri!

Czégény Nagy Erzsébet: - kórházban -

gyúrt lepedőn
térkép a tested
keresztek
ütnek kínzó
sebet szemeimben
kezembe veszem
légies karod
ujjaim végig-
szánkóznak
lila sínek
kuszaságában
nem tudom
hová futnak-visznek
nincs eleje vége
belevesznek szürke
messzeségbe
- bíbor folyókban
rekedő delírium -
szemeidből
vád tüskéit
repítéd belém
melyek gerendává
nőnek bennem
mindig amikor
otthagylak
fehér mezők között
nincsenek virágok
csak a ma
nyögött percei
ülnek magányos
ablakpárkányokon

Keszy-Harmath Dániel: Őszi vágy

Ha azt mondom,
szakadjon le a szürkülő ég alja,
és villámdörgés borzolja az éjszakát,
ha azt mondom,
süvítő szél túrjon bele a fák hajába,
és kéjes sóhajra fakassza azokat,
ha azt mondom,
zuhanjanak a földre a már sárguló levelek,
és gyökerétől izzon fűz és gesztenye,
ha azt mondom,
kacagjon a fű is, ha rátaposnak,
mámoros mosolya még éjjel is világítson,
ha azt mondom,
a holdsugár is vad erővel hatoljon a földbe,
s a csillagok szemérmesen nézzenek felfelé,
ha azt mondom,
az eső tisztítsa meg a szerelmes éjszakát,
hogy makulátlan legyen e kései, őszi vágy,
ha ezt mondom,
visszahozod a nyarat?

Katzler Hilda: Vakvágány

Ledobtunk mindent, ahogy mondtad,
magadat kifordítva hoztad.
Édes a csók! Csattan! Csak halkan!
Én mindig magamat adtam.
Halotti párnám az ágyad,
elhamvaszt égető vágyad.
Csettint az ostor, kattann a bilincs...
rémülten nyüszít a Nincs.

Kúszik a Kéj, mint ezer görcsös ág,
a Vágy unottan tetőre hág,
előtted a bércek leborulnak,
vakondtúrások hegygé tornyosulnak,
lopja a reményt a Holnap.
Csettint az ostor, a bilincs kattan,
már nem játszunk a szavakkal.

Kettőnk közé vertél éket,
kitagadtad a Világmindenséget,
hogy túléljem, behúzom a féket.
A nihil, a közöny, a semmi elemészt,
ebbe bele lehet veszni,
tótágast áll az ész.
Ám van még életet adó, pimasz jövő,
a múltban veled gyökerező.
Hogy melyik kell, dönts el!
Csettint az ostor, a bilincs kattan,
már egymással játszunk...
nem a szavakkal.

Jalcs Irén: Nagymama meséi

Esős, őszi délután, mikor sírnak az őszi falevelek, mert tudják: vége a nyárnak, és ők sem pompázhatnak már ragyogó zöldben tovább, de méltósággal viselik azt, hogy a ma még piros, rozsdá- és szivárványszínű pompájuk lassan, de véget ér. Nézve az elárvult leveleket vagy az épp egymáshoz simulókat, az élet múlása jut az eszembe és a nagymám, ki már az égi mezőkön sétál, és arra gondolok, hogy milyen sok szép, őszi délutánt töltöttünk együtt, belefeledkezve a mesékbe, mert ő mindig mesélt.

Volt egy nagy, karos fotel, ami akkor még nagyobbnak tűnt, mint valójában volt, és mindig ott ültünk benne. Én az ölébe kuporodva, jó szo-

rosan hozzábújva, és utaztam a mesék világában. Csodaszép mesék voltak, mert minden mese az ő meséje volt. Soha nem Hófehérkéről, meg Piroskáról szóltak a történetek. Az ő meséinek én voltam a főszereplője.

Olyan ízesen, szépen szőtte a szavakat, hogy még hallgatni is gyönyörűség volt. Az ő meséi tanítottak, mert mindiig azt szőtte a történetekbe, amit meg kellett tanulnom. Az ő meséi sem kezdődtek másképp, mint a többi mese. Ő is úgy kezdte, hogy hol volt, hol nem volt, de a folytatás már csillogóvá változtatta a szemem, mert így szólt: volt egyszer egy szőke kislány, aki... és jöttek a történetek.

Volt, amikor megszeppentem, mert az a szőke kislányka úgy viselkedett, ahogy nem kellett volna. Cserfes kislányként bizony nem rejtette véka alá, hogy nem igazán kedvelte a sok öreg nénit, akik a mama barátnői voltak, és oly gyakran összejöttek beszélgetni, de akkor őt elzavarták, mondván, hogy nem egy ilyen kis, apró gyermeknek való az, amit ők beszélgetnek. Még a mai napig élénken emlékszem arra a pillanatra, mikor sértődötten csípőre tettem a kezem, és azt kezdtem el énekelni, hogy kiültek a vénasszonyok a padra, a padra, isten tudja, miről folyik a pletyka, a pletyka. Közben figyeltem az arcokat, amelyek csodálkozóra és dühösre váltottak.

Az én nagymamám arca pedig lángban égett. Olyan volt az orcája szegénynek, mint egy igazi, piros, kalocsai paprika. Tudtam, rossz fát tettem a tűzre, így már nem folytattam tovább a dalt. Vártam, hogy megró majd a nagy, miután elmentek a barátnői, de nem ez történt. Őlébe ültetett, és mesélt arról, hogy vannak dolgok, amiket tiszteletben kell tartani, és nem szabad megbántani azokat, akik szeretnek engem, mert az ő barátnői szeretnek engem.

Folytathatnám a sort a történetekkel, melyek bölcsességre, szeretetre, elfogadásra tanítottak. Úgy ragadtak meg emlékezetemben a meséi, mint elvetett mag a földben. Gyakran felidéztem életem során ezeket a történeteket, mikor kicsit elbizonytalanodtam az élet dolgai-ban, és mindig megtaláltam a helyes utat, a megoldást. Olyankor mindig felnéztem a magas égre és elcsukló hangon mondtam: köszönöm. Még

ma is minden este, mielőtt álomra hajtom a fejem, küldök egy köszönömöt felé.

Az utolsó mesét egy őszi délután mondta el, mikor ugyanúgy eső mosta a faleveleket, mint most. Sokáig nézett rám, magához ölelt, a kezei erőtlenekek voltak már, de mégis éreztem ölelését, majd megszólalt.

- Kincsem! Lassan véget érnek a mesék. Elérkezett az a pillanat, mikor te fogsz már mesélni nekem, és tudd: ha nem is látsz majd, én akkor is veled leszek, és meghallgatlak téged. - Sírtam, mert nem akartam, hogy a mesék véget érjenek, és el sem tudtam képzelni az életet nélküle. Akkor ő gyenge kis erőtlen kezével letörölte a könnyeimet, és azt mondta: - Szeretlek, és te is szeretsz engem, így, ha nem is látjuk egymást, akkor is összeköt minket ez az érzés, mert akik szeretik egymást, azokat sem ég, sem föld nem választja el. Mosolyogj - szólt -, majd imára kulcsolta a kezét, de halk imája már az Úrhoz szólt, aki már várta őt.

Köszönöm, Nagyi!

Kovács Daniela: Új lázra hangolva

Ma végleg letéptem szívem régi selymét,
és sutba dobtam, mint elunt pongyolát.
Túlhordott álmok és vágyak feszítették.
Lemondtam róluk. Már nem várok csodát.

Legyen sorsom olyan, ahogy isten adta,
legyek öntudatlan és végzettelen.
Többé nem kínoz majd ez a lélek-marta,
pokoli fájás, hogy nem lehetsz velem.

S ha majdan feleszmélsz, és rémület hasít,
eldobod majd te is régi köntösöd.
De hiába. Hiányom bár kijózanít,
de addigra hozzám nem lesz több közöd.

Juhász né Bérces Anikó: Bolondos április

Ej, bolondos április,
csalóka vagy és hamis.
Kicsapongó életed
hol ragyog, hol fénytelen.
Nap fényével simogatsz,
csókolsz rügyet, szirmokat.
Mosolyodtól kábultan,
örömtől félájultan,
új életre hön vágyva
pattannak a világra.
Gyengéd, meleg ölelés
átfutó csak, s oly kevés,
mi jut nekik belőled,
hiába várják tőled.
Kiáltanak utánad,
faágon ül a bánat,
elfordítod az orcád,
hangjuk nem ér el hozzád,
nyalka széllel lovagolsz,
felhők hátán valahol.
Vár napfényes kikelet,
táncot lejtene veled,
hiába hív, rád nevet,
máshol csapod a szelet.
Csélcsap szíved fagyot ad,
s szerzel borús napokat.
Virágszirom-zápor hull,
te figyeled távolrul,
közönyösen, ridegen, -
hideg szívű idegen.

Gösi Vali: Körforgás (részlet)

szívemben

a késő nyárból
csak a pillanat maradt
ahogy a víz tükrére
rácsodálkozott a nap
a hang
a csend
- *a szinte már nemlét* -
a szótlan együttlétben
rejtőző emlék

...

velem maradsz
a szívemben hordalak

*

áradsz

a délutánból
akár a nyári nap
de itt az *ősz*
az esttel
sárguló emlék
a perc szalad
de ott állsz a hold-ezüstben
a csillagok alatt

...

velem maradsz
a szívemben hordalak

*

A Barátok Verslista FB csoportja:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

Asztalos Morell Ildikó: Tangó

A táncban te vezetsz,
én követlek.
Lesem gondolatod,
hagyom, hogy dönts,
fordíts, irányítsd lépteim.
Veled lélegzem.
Egyet akarunk.
Ha megvezetsz, fájni fog.
Többé nem vezethetsz.
És nem követlek.

Boros Ildikó: Merre?

Álmok, vágyak löknek tovább,
megérzések vezetnek hozzád.
Veled, vagy nélküled?
Merre menjek?
Az útmutatók veszélyesek.

A belső hang mit súg ma?
És holnap ugyanazt mondja?
Elakadtam már megint?
Nem lehet, hogy újabb kanyaron át
vezet az út...
Hol a cél, ami végre nem lehúz?

Elhinni, a jót remélni.
Ez hoz majd szép nyarat,
megkapja a jutalmat, ki vet s arat.

Hát bátran vágj bele,
még ha hiányzik is a fele.
Mire kell, minden összeáll,
a végére meglátod a csodát.

Foszlik az álarc, éles a kép.
Mit szeretnél?
Ennyire egyszerű légy.

Tisztaság, értelem, segítő türelem,
gyógyító mondatok, kezek:
szívedből szóljanak ezek.
Kit e feladattal küldött az ég,
tanítson mindenkit, ki útjába tér.

Dittrich Panka: Gödrök (3 haikuban)

furcsa a világ
színterek gödreiben
ássa a jelent

lehullt levelek
esőcseppek gödrében
sárban tisztulnak

fakó képzelet
mély-sötét gödreiben
tompít fényeket

Szeles György: Vallásos nő álma

Kínnal álomba imádkoztam magamat,
s látom, az Úr a piacon nyit boltokat.
- Adjál nekem nyugalmat és békességet,
küzdőerőt, szeretetet, üdvösséget!
- Én nem árulok gyümölcsöt, csak magvakat!

Pável Colton István: Versek

bevallom olykor éjjel
zord arcomra égett
szégyenbélyeg mérgez
ilyenkor örültmód félek
egy ákombákom álom láncol ágyhoz
nem tudom mire véljem
a fel-feltörő álmoképet
a szándékom szerint máskor békés versek
védelmem elhagyó
meleg vajként olvadó
romos páncélonon utat törve
egyre többen jönnek bőszen
nyilvánvaló titok hogy bigott térítőként
felkent örömmel juttatnának engem tökre tönkre
a véremért tolongó oroszlán nyájban a hangadó
egy percig sem hezitál
s alig stilizált
szavakkal korhol folyton
nohát kis bolondos öcsisajt komám
kellett neked megfontolt józan ész feledve
írni kerge vágyról
mindenképp csalóka kókadit igazságról
ideje bifláznod már a csodás leckét
s magaddá tenni az előírt eszmét
úgy van tromfol egy újabb érkező önjelölt hangadó
nyitott torka szinte lángol
tűzforrón fröccsenő szavától
öcskös hiba volt másban hinni másról írni
mint ami most szent kötelesség
azt hiszed ezek nem szép ordas eszmék
oda se neki csak hallgasd

a győztes harcba
induló jól ismert indulót
az majd megmondja mi a jó neked te gyerek
ímhól jó a harmadik szószóló ki rám szór
rám dob több száz álnok átkot
míg bátyja mellette ácsol egy hordható jármot
csak fel kell most vened biztat a negyedik
nem értem miért de ellenség mindegyik
nyers vers
és én békés éjt remélve csüggedten nézek
a vészterhes kékbe öltözött remény(telen)ségbe

Kun Magdolna: Elfordulva sírni

Tudod, milyen fájó elfordulva sírni,
úgy, hogy a világ ne vegye azt észre,
és ne is sejtse senki, milyen érzés lehet
önmagunkat látni talpig feketébe'.

Tudod, milyen fájó gyászolni a múltat,
tagadni a jelent, miben élni kell,
és süllyedni egyre a mély árkú gödörben,
várva, vajon jön-e, aki felemel.

Tudod, milyen látni, hogy fut el az idő,
s vele hogy veszik el minden egyes nap,
melyben oly sok kint túl kell élni ahhoz,
hogy önerőből életben maradj.

Tudod, milyen jó lenne kicsit boldog lenni,
érezni a fontosságot és a szerelmet,
hinni azt, hogy van és lesz egy olyan ember,
kinek karjaiban oltalmat lehetsz.

Kovács Daniela: Én továbbviszem fáklyád lángját

Ma letérdeltem sírod küszöbén.
Álmod füstje még fel-fellebegett,
majd fittyet hányva a lét közönyén
alakot öltött, és rám nevetett.

Már semmid se fáj. Éhség se gyötör,
nem nyeled többé a bűn mérgeit.
A szélnek feszülsz, míg a sírgödör
öleli körbe holt reményeid.

Mindegy már neked, hogy szeretnek-e,
hogyan az úri kegy ma kit gyámolít,
vagy hogy ifjaink háromnegyede
rég elhagyta hazánk határait.

Nem dühöngsz. Nem nyílik szóra ajkad,
már az se bánt, hogy négyszer temettek.
Szárszó óta gúnyolódnak rajtad,
és bemocskolják drága nevedet.

De én élek. S mint túlélő végzet
bejárom a világ hosszát-szélét,
s rábírom e birka nemzedéket,
hogy a valót sírkövedre vessék.

A valót... hogy Szárszón, aznap este
sétálni vágytál csupán. Szótlantul.
Ízt kerestél az aznapi vershez,
nem sejtve, hogy a vonat megindul.

Aláhajoltál. De a csöndön át
a jelzősíp feljajdult zokogva,
megtorpantál, majd követted nyomát,
s menekülni vágytál szívszorongva.

Nem sikerült. Nehéz hervadás-szag
szállt akkor a közömbös világra.
Lángod nélkül az emberek fáznak.
Egy nagy egész tört ott szét szilánkra.

Dobrosi Andrea: Van úgy...

Van úgy, hogy elnehezül a szív, lehúz,
azt érzed, valami súly a földbe nyom,
begombolva rajtad a kabát, a blúz,
a mélységbe ránt magával ház, torony.

Van úgy, hogy átölelnéd a világot,
úgy tolnád odébb a hegyet könnyedén,
önmagad a csontjaidig kitárod,
látod, amint az ég a földdel összeér.

Van úgy, hogy mindig hiszed, elágazik,
a nyitott ablakon darázs is beszáll,
épp vonz a távoli erő, vagy taszít,
véleményed kőkemény, nem ideál.

Úgy van, valahogy mindig magától úgy:
mi átvonulhat rajtad, át is vonul.

Baranyai Attila – Anisse: Kipattant létbuborékok 109; 110.

a Jó és a Rossz
harca tart örökkön át
- egyik se nyerhet

Jó legyek? Vagy rossz?
Szürkének lenni könnyű...
maradok hát rossz!

Molnár Szilvia (Aphrodite): Kábulat (haikuk)

Hőség

Madárdalokkal
szélesül a rekkenet.
Nádon rigó ring.

*

O. N.

Tenger fodrában
sorsok egybefonódnak.
Arc a fényképen.

*

Nyárest

Tücsökcirpelés
hanggá olvadt határban.
Lágy hangulatom.

*

Szitakötő

Rég elfeledett
finom szárnyak surrognak.
Kötéltáncoló.

*

Vontatott

Tóarc-barázdán
pásztázik a napsugár
öreg reggelen.

Torma Zsuzsanna: Augusztusi tücsökszerenád

Mikor az utcán a zaj elcsendesül,
Fű közt a tücsökhad halkan hegedül,
Mikor az éj leple mindent betakar,
S ablakon kinézek, senki sem zavar.
Telihold van éppen, az álom kerül,
Nappali forróság hűssé szelidül.
Augusztusi éjjel levél sem zizeg,
Talán a tücsöknép épp ezt érzi meg,
Ekkor hangzik tisztán a szép szerenád,
Földön emberekhez, s 'tán a légen át,
A mennyeiekhez is szól a zene.
Lassú felvételen hallgattam bele,
Hogy a cirpelésük, mint valami dal,
Mintha énekelne egy angyali kar!
Míg emberek álmát őrzik angyalok,
Fent a sötét égen sok csillag ragyog,
Akit az álom most messze elkerül,
Tücsökszerenádtól álomba merül.

A Kortárs Magyar Irodalom FB oldal:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)
Szerkesztő és nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu
ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

Sodrásban 2014 antológia bemutatója - „Műsor közben” - Bp., 2014. 12. 13.

Sodrásban 2014 antológia bemutatója - „Műsor után” - Bp., 2014. 12. 13.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

**Sodrásban 2014 antológia bemutatója - „Kötetünk...” - Bp., 2014. 12. 13.
Budai Középiskola könyvtára**

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
